

STAŤ SA BOHOM NIE JE LEN TAK...

Rodinná katechézka 88-2019 (645)

www.inky.sk

týždeň po 2. 6. 2019

... alebo o tom, prečo americký prezident nezverí jadrový kufrik deťom.

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 6,1-3 SSV)

Čítanie z prvého listu svätého apoštola Pavla Korinťanom: *Kto z vás sa odváži, keď má s iným spor, súdiť sa pred nespravodlivými, a nie pred svätými?! Vari neviete, že svätí budú súdiť svet?! A ak vy máte súdiť svet, nie ste hodní rozsúdiť maličkosti?! Neviete, že budeme súdiť anjelov? O čo viac potom veci všedného dňa! Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 429, 492, 510, 517, 530)

Keď sme si pripomenuli, čím sme sa v Kristovi Ježišovi stali a čo to pre nás a pre náš pohľad na svet, na seba, na iných ľudí znamená a ako to mení naše zmýšľanie, pripomeňme si a zopakujme si ešte raz aj to, aké úlohy a diela teraz pred nami stoja, aby sa tento Boží Dar v nás aj zavšíl!

13. júna 1917 Panna Mária vo Fatime povedala: „Ježiš chce, aby ho ľudia poznali a milovali, a ty mu máš pri tom pomáhať. Chce zaviesť vo svete úctu k môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.“ O mesiac neskôr hovorí: „Prajem si, aby ste sem prišli opäť trinásteho dňa nasledujúceho mesiaca; aby ste sa ďalej každý deň modlili ruženec k Panne Márii, Kráľovnej posvätného ruženca, aby ste tak vyprosili svetu mier a koniec vojny, lebo len ona vám bude môcť pomôcť“ a dodáva: „Ale nakoniec zvíťazí moje Nepoškvrnené Srdce“. Nuž, nezdá sa Vám, akoby sa Panna Mária nejak „pasovala“ na miesto Ježiša Krista, samého Pána Boha? Hovorí o úcte k svojmu srdcu, o hriechoch voči svojmu srdcu, o tom, že len ona môže ľudstvu pomôcť i o tom, že jej srdce nakoniec zvíťazí. Keby toto všetko hovoril o sebe Kristus Boh, znelo by to úplne primerane. Ale Panna Mária? Akokoľvek Bohorodička, predsa je len človekom, stvorením, nie je Bohom... alebo hej?

Čo je to spása? Písmo vraví a Katechizmus po ňom opakuje a rozvíja 2 000-ročnú vieru Cirkvi: „Slovo sa stalo telom, aby nás urobilo „účastnými na Božej prirodzenosti“ (2Pt 1,4): „Preto sa Božie Slovo stalo človekom a Boží Syn sa stal Synom človeka, aby sa človek spojil s Božím Slovom a dostal adoptívne synovstvo, a tak sa stal Božím synom.“ „Lebo on sa stal človekom, aby sme sa my mohli stať Bohom*.“ „Keďže jednorodný Boží Syn chcel, aby sme mali účasť na jeho božstve, prijal našu prirodzenosť, stal sa človekom, aby ľudí urobil bohmi.“ (KKC 460); „Celé Kristovo bohatstvo „je určené každému človekovi a pre každého je dobrým““ (KKC 519). A môžeme doplniť z bohatej zásoby výrokov cirkevných otcov, napríklad: „Všetko, čo má Boh – okrem identity bytia – prijíma ten, kto je milosťou zbožšťovaný“ (sv. Maxim Vyznávač), či „Účasťou v Bohu sa človek stáva milosťou tým, čím je Kristus svojou prirodzenosťou“ (sv. Ján Damascénsky).

Znamená to, že spasený človek sa napríklad stáva večným ako Boh? Písmo vraví, že hej: „Kto verí v Syna, má večný život“ (Jn 3,36). Znamená to, že človeku patrí aj oná Božia Sláva, na ktorú človek nemôže ani pohliadnuť, aby nezomrel? Písmo vraví, že áno: „Slávu, ktoré si dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno“ (Jn 17,22), modlí sa Ježiš za nás k Otcovi. A čo Božia vševládúcnosť? Aj o nej Pavol hovorí: „potom budem poznať tak, ako som aj ja poznaný“ (1 Kor 13,12). A čo... všemohúcnosť? Je človek v Nebi, spasený človek, svätý, aj... všemohúcim ako Boh? Písmo vraví, že hej. Vážne! Počúvajte, čo hovorí: „Noci už nebude a nebudú potrebovať svetlo lampy ani svetlo slnka, lebo im bude žiarit Pán, Boh, a budú kraľovať na veky vekov“ (Zjv 22,5). Nielen prizerať sa na Božie kraľovanie (ako nejaký panovníkov dvor), ale skutočne kraľovať! Dokonca ani nie tak nejak „nanečisto“, že by potom (hovorím to po ľudsky) Boh ešte schvaľoval či zamietal ich vládne činy. Budú kraľovať. S Kristom (2Tim 2,12). Teda skutočne, úplne a reálne – tak, ako vládne sám Kristus. A tak, ako sám Kristus, budú oni súdiť svet (1Kor 6,2n). Nie prizerať sa na súdne rozhodnutia Krista. Nielen Mu radiť. Súdiť. Skutočne a s plnou mocou. Tak, ako to Cirkev verí od samého počiatku: „Mám byť Kristovým spoludedičom, stať sa Božím synom, a tak samým Bohom“ (sv. Gregor Naziansky). Ak je to ale tak – potom vlastne existuje dokonalá „zameniteľnosť“ Boha a svätých v tom zmysle, že skutky Boha sa stávajú skutkami svätých a skutky svätých sú skutkami Boha. Moc Boha sa stáva mocou svätých a moc svätých je mocou Boha. Víťazstvo Boha je víťazstvom svätým (Zjv 3,21) a svätí víťazia Božím víťazstvom. Presne ako hovorí Vyznávač: okrem identity bytia všetko ostatné je jedno. Stali sme sa nie bohmi vedľa Boha, ale Bohom v Bohu, tým Bohom, skrze jednotu, účasť na ňom. Preto môže Mária Božie víťazstvo nazvať svojim (a naopak) – a konať s Božou Mocou, na ktorej má účasť, tak, akoby sama bola Bohom, pretože je Bohom, je zbožštená v Bohu, je s Ním Jeden. A to platí nielen o nej, ale o každom spasenom človekovi v Nebi.

Odtiaľ potom veľmi pádny, logický a bezpodmienečný dôvod na požiadavku svätosti a teda úplnej prepodobnosti, ako hovorí východná liturgia, s Bohom. Pretože: Tak, ako šofér nezverí auto niekomu, kto nie je rovnako šoférom ako on; tak ako povestný atómový čierny kufrik prezident USA nezverí malému dieťaťu, ale len dospelému a zodpovednému človeku (ako je, dúfajme, on); tak ako by mohol Boh zveriť slobodne svoju všemohúcnosť do rúk niekoho, kto nie je ako On? Hovorím to teraz znova „po ľudsky“, ale rozumieme tomu, že? Ak nie, pozrime si film *Bruce všemohúci*, ktorý veľmi jemne naznačil, čo by Božia všemohúcnosť urobila v rukách niekoho, kto nie je ako Boh. Osobne verím, že v skutočnosti by to bolo ešte o pár rádov ničivejšie a desivejšie, než v onom odľahčenom filme!

A potom je tu aj druhá vec: „Je Kristus rozdelený?“ (1 Kor 1,13), pýta sa Pavol. Nie je. Ak by sme

ale neboli ako On – ale boli by sme s Ním napriek tomu spojení a boli tak Ním a disponovali všetkou jeho Mocou – potom by v Bohu nastala schizofrénia a rozpoltenie, pretože by sme chceli niečo, čo On nechce, súdili by sme inak ako On súdi... a to nie je možné!

Ak teda chceme do Neba, byť zbožštení v Bohu, jedno s Bohom, mať účasť na všetkom tom, čím Je Boh, na Jeho večnosti, vševládúcnosti, blaženosti, všemohúcnosti... potom musíme byť najprv s Bohom úplne zladení, úplne ako On, úplne prepodobní Bohu. Ako hovorí sv. Klement Alexandrijský v jedinej trefnej vete: „Človek sa stáva Bohom, pretože miluje všetko to, čo miluje Boh.“

UVAŽOVANIE:

Pripomeňme si to teda znova: Naša schopnosť žiť v Nebi, čiže byť zbožštení, je daná našou schopnosťou byť ako Boh aj v jeho zmýšľaní, láske, túžbach, konaní, byť s Ním aj v tomto úplne jeden. Podstatou kresťanstva ako školy – a nás ako učeníkov – je teda naučiť sa byť Bohom. Najprv v rovine myslenia, konania, lásky, aby nás potom Boh mohol definitívne zbožštiť aj v rovine účasti na tom ostatnom. Tak nás k tomu volá Písmo: „Učte sa odo mňa“ (Mt 11,29), vraví Ježiš a dodáva: „Budte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36)! Inde Písmo hovorí: „Napodobňujte Boha ako milované deti a žite v láske tak, ako aj Kristus miluje nás a vydal seba samého Bohu za nás“ (Ef 5,1-2). Toto je podstata kresťanstva!

ÚLOHA:

Každý deň aspoň raz zavrite oči a čo najživšie si predstavte seba, ako raz, zakrátko, keď odídete zo sveta, tak budete ako Boh. Budete ako On veční, všemohúci, vševládúci, všadeprítomní, sediaci na Kristovom Božom Tróne. Viete si samých seba takto predstaviť – ako bohov, ako bohov v Bohu? Denne robte toto cvičenie. A potom, povzbudení Božím príslubom tohto všetkého, ktorý Vám On sám v krste dal, hľadajte spôsob, ako naplníte podmienku byť Mu najprv podobný! Ako sa budem od Boha učiť byť Bohom? Ako budem trénovať Božie postoje a konanie, jednotu s Bohom vo všetkom?